

NEŽ SE PĚŠEC STANE KRÁLEM II

Šach mat

Vojtěch Žák

ilustrace:

Jessie Loarn

www.jevoma.wix.com/marketamarikova

FB: Katastrofé

grafická úprava:

Jakub Špiřík

www.jakubspirik.cz

korektury:

Jana Katarina

editace:

Kateřina Foltánková

www.literarnialchymie.cz

VĚNOVÁNÍ

Všem múzám, které přišly poté: Kolouškovi, Italce a Hrdince.
A té poslední z vás, kterou jsem ještě nepoznal.

PODĚKOVÁNÍ

Všem lidem, kteří mi pomáhali tuto knihu dokončit. Doufám, že si ji zamilujete tak jako já.

MOTTO

*“Yet each man kills the thing he loves
By each let this be heard
Some do it with a bitter look
Some with a flattering word
The coward does it with a kiss
The brave man with a sword”*

– Oscar Wilde,
The Ballad Of Reading Gaol

JAKOU FIGUROU JE KASPIÁN?

Vinegia – největší město světa.

Navenek centrum kultury a vzdělanosti, srdce moderního světa, ve skrytu obrovská politická šachovnice, v níž se bohatí přetahují o moc.

Kaspián je chudý student Arasykovy univerzity, který zoufale potřebuje peníze. Proto se nechá najmout jako knihovník lorda Marco Ornetu.

Jednoho večera ho lord vyzve, aby s ním jel na Večer květin, událost roku, na niž má přístup jenom smetánka. Tady se Kaspián seznámí se slečnou Veronovou, která špehuje pro lorda Ornetu, a vévodou Strobem, Ornetovým úhlavním nepřítelem. Taky okouzlí Zitu Moorovou Ivrejskou, která si má brzy brát rytíře Kroma. A konečně potká i Cesara, markýze, který miluje Ornetovu ženu Lilith.

Jenom o několik hodin později Marco Ornet Cesara zavraždí. Hned poté Kaspiánovi nabídne, aby se stal jeho špehem. Kaspián souhlasí. Přece jen, jeho matka je nemocná a díky Ornetovým penězům ji může poslat na léčbu do lázní. To ještě netuší, že lordu Ornetovi slouží psychopatický vrah Salazar, který ke Kaspiánovi projevuje nečekaně velkou náklonnost.

Kaspián svede manželku ministra financí – využívá ji k tomu, aby získával tajné informace o stavu vinegijských fondů. Zároveň se stane kadetem u profesora religionistiky Ufiela Hakona. Jak se ukáže, Ufiel je mág. A je ochotný Kaspiána učit. Tím si ale mladík znepřátelí svého starého známého Romera, který se toužil stát Ufielovým žákem.

Na sklonku podzimu pořádá vévoda Strob oslavu u sebe doma. Ornet po Kaspiánovi chce, aby využil příležitosti, vloupal se do Strobova trezoru a získal jeho účetní knihy. S tím mu pomůže nečekaná dvojice – dvojčata Smolař a Štístko z Městského divadla. Smolař je zamilovaný do Anny, mladé dívky s modrou krví, a protože Kaspián umožní, aby se setkali, Štístko mu pomůže

vloupat se do domu. I přesto je málem dopaden. Zachrání ho tajemná žena – žena, z níž se vyklube Ornetova manželka Lilit. Kéž by to Kaspián věděl dřív, než se s ní vyspal. Teď ho rozmarná žena začne vydírat.

A věci se komplikují ještě víc. Zita Moorová Ivrejská – nyní již Kromová – přijde za Kaspiánem se žádostí o pomoc. Její muž ji bije. Kaspián poprosí svého přítele Giovanniho, aby se o Zitu postaral. Jenomže Zita je zavražděna, Giovanni označen za vraha, zlynčován a rozčtvrcen. Kaspián je rozhodnutý zjistit pravdu. S pomocí svých přátel zajme muže, kteří zabili Giovanniho, a získá jejich doznání: vraždu své manželky nařídil samotný rytíř Krom.

Kromova odvěta na sebe nenechá dlouho čekat. Na Kaspiána si počíhá ministr financí a pokusí se ho zavraždit. Mladík uteče, jen aby byl zajat starým šamanem, náčelníkem zločinecké organizace, Krkavcem. Ten Kaspiána varuje před „Medvědem“, který se Kaspiána pokouší zabít.

Kaspián se vrací domů, jenže ubytovna, v níž s přáteli bydlel, je vypálená, jeho bankovní účet zablokovaný a na něho samotného vydán zatykač. Proto se schová k Ornetovi. Jenže lord zrovna odjíždí na setkání velkorodů, kde je křivě obviněn ze zrady, zatčen a uvržen do žaláře.

Kaspiánovi nezbyde než utéct k Ufielovi. A tehdy ho zradí i Ufiel – pokusí se ho obětovat v rituálu a ukrást mu mládí. To on je „Medvěd“, před kterým ho Krkavec varoval.

Kaspián využije svých magických schopností a uteče do jiných dimenzí, kde se mu zjeví jeho anděl strážný, ale i ďábel pokušitel. Ďábel ho odvede k Vidoucímu – vševědoucí bytosti. Za daň krve předá Kaspiánovi znalosti a obrovskou moc. Prozradí mu, že Strob převzal vládu ve Vinegii a obsadil ji žoldáckými vojsky.

V ten okamžik Kaspiána dostihne Ufiel. Mladík se dá na útěk napříč dimenzemi, a i když se v nich dokonale ztratí, jeden člověk mu ukáže cestu nazpět do Vinegie: šaman Krkavec.

Kaspián vstoupil na politickou šachovnici moci jako pěšec. Ale jakou figurou je teď? Střelec? Kůň? Dáma? Anebo dokonce král, který si verbuje vlastní pěšáky?

1. KAPITOLA

„Byl jsi pryč dlouho,“ řekl mi Krkavec, když vstoupil do mého pokoje. Tedy, pokoje... byla to spíš podzemní chatrč, kterou asi používal některý z inženýrů řídících výkopy v době, kdy se ve skále ještě dolovalo. Byl tu stůl, postel, skříň a v jednom rohu dokonce přenosná kamínka, z nichž se do pokoje rozlévalo teplo.

Povzdechl jsem si. Asi bylo hloupé očekávat otázku: *Jak se cítíš?* A stejně jsem na ni čekal, hrozně mi na ní záleželo, protože mi bylo strašně. Nikdo z těch, koho jsem zahlédl – žena, která mi přinesla ovoce a kus teplého skopového, dva muži, kteří jenom nakoukli dovnitř a zase odešli, a znovu ta žena, která se několikrát vrátila, aby přiložila do kamen –, neřekl ani slovo. Já sám je oslovit nedokázal, jenom jsem je pozoroval jako vyděšené dítě.

Složil jsem hlavu do dlaní, ale před oči mi znovu vyskočila jedna z těch stvůr, které jsem vídal ve snech – tentokrát to byl prodavač duší, ono kostlivé prase. Cukl jsem sebou a znovu pohlédl na Krkavce. Pak jsem jenom přikývnul.

Krkavec mlčel.

„Děkuji,“ řekl jsem.

„Odpusť si díky,“ odfrkl si. „Neudělal jsem to kvůli tobě, ale kvůli Medvědovi.“

„Stejně ti děkuji,“ zopakoval jsem. „Zachránil jsi mi život.“

„A teď přemýšlím, jestli ti ho zase nevzít.“

„Chceš mě zabít?“ zeptal jsem se, když jsem sebral sílu k dalším slovům.

„Nevím. Pro Medvěda jsi důležitý. Nevím, co udělá dalšího.“

„Kde je teď?“

Ukázal prstem dolů. „Uvězněný v podzemí. Démoni ho uzamčeli.“

„Jak to víš?“

Zafukal si na víčko. „Sleduji ho.“

„O co mu jde? Proč se mě pokusil zabít?“

„Chtěl tvůj život. Teď – po něčem pátrá.“

„Po čem?“

„Nevím.“

Na chvíli jsme se odmlčeli. „Jak dlouho jsem spal?“ zeptal jsem se potom.

„Celý týden. Jenom zlomek doby, kterou jsi strávil v říši mrtvých.“ Jeho hlava se změnila v lebku, odpadnou jí oči a důlky prolezou dva červi. Trhnu sebou a vykřiknu – ale vize byla pryč, zase jsem viděl Krkavce. Zamračil se.

„To nic...“ řekl jsem. „To jsou jen... obrazy v mé hlavě. Zjevují se mi teď... pořád.“ Vize rozpadajících se lidí, mluvících kostlivců, ďáblů všude kolem. Jsou to víc než jenom představy, jsou to záblesky budoucnosti. Vidím, co se s lidmi stane, až nastane jejich čas.

„Co po mě chcete?“ zeptal jsem se.

„Po tobě? Nic. Nemáš nic, co bys mi mohl dát, kromě vlastního života. Po tom zatím netoužím; ne, když jsem se ti ho tak dlouho snažil zachránit.“

„Jak dlouho?“

„Měsíc se narodil, zemřel, narodil, zemřel, znovu se narodil a ještě stačil dojít půlky svého věku. Po takovou dobu jsem bloudil ve stínech a vysílal své posly do všech stran. Do Vinegie přišlo jaro – a mnoho, mnoho změn.“

„Takže...“ snažil jsem si všechno srovnat v hlavě... „vy mě tady... jen...“

Přikývnul: „Staráme se o tebe. Ano, to je všechno.“

„Proč?“

Pokrčil rameny. „Máme tě pohodit do stoky jako obnošený kabát? Ale užstat nemůžeš, leda by ses chtěl dát k nám.“

„Dát k vám... Co to znamená?“

Krkavec zachrchlal a odplivl si. „Ve městě zuří válka. Do zámku přišel nový pán a ten se rozhodl podříznout nám krk. My mu to nechceme dovolit.“

Přikývnul jsem – napůl Krkavci a napůl démonovi, který prošel za Krkavcovými zády. Nebyl v mém světě – to já na okamžik pohlédl do jeho. Dělo se mi to pořád... část mé duše se

toulala v jiných světech. Nechápal jsem, jak je to možné.

„Jak dlouho tu ještě můžu zůstat?“ zeptal jsem se.

„Jestli je ti líp, pak běž,“ mávl rukou.

Chvilí jsem zíral do prázdna. „Ještě jeden den,“ zaprosil jsem. „Jediný den.“

Krkavec zachrčel, kývl a otočil se k odchodu. Ve dveřích se znovu zastavil a řekl: „Máš v sobě velkou moc – větší, mnohem větší, než když jsme se střetli poprvé. Dej nám ji. Byl bys užitečný. Nezapomínej, že máme společného nepřítele.“

S tím mě opustil a já zůstal sám. Znovu jsem ulehнул, zavřel oči a hned je zase otevřel – tentokrát jsem viděl tvora s hlavou podobnou chobotnici.

Na stole hořela svíčka, ještě že tak. Světlo zahánělo tmu. Báł jsem se tmy. Stíny se hemžily tvary, tvory z jiných světů. Nechtěl jsem je vidět.

Dlouho jsem zíral do dřevěného stropu rezavého světlem plamenů...

(kosti obrůstající masem)

Trhl jsem sebou! Musel jsem usnout. Pořád jsem byl příliš vyčerpaný, abych...

(milióny pavoučích nohou táhnoucích se do všech stran)

Krucí!

Nějak se zabavit. Nesmím spát. Nesmím spát!

Semknul jsem ruce v modlitbě a zase se zarazil. K jakému bohu jsem se měl modlit? Nebyl jsem věřící. Měl jsem zkusit Člověka-boha? Nebo spíš Alláha? Nebyl jsem si...

(jazyk, který se mrská divoce jako užovka ve psí tlamě)

Krucí. Nesmím přemýšlet, prostě musím...

(morda připravená kousnout)

„Pane... já nevím, kdo jsi, jen... jen doufám, že mě slyšíš. Prosím... sejmi ze mě tohle břímě... Tyhle... vidiny. Prosím, protože tohle se... prostě se to nedá vydržet.“

Modlil jsem se nahlas a s každým dalším slovem vzlykal víc a víc, až jsem zcela nepokrytě plakal...

Probudila mě vidina obřího červa, který mě žral od nohou

k hlavě. Všude kolem byla tma, svíčka dohořela, jen kamna žhnula do noci; neměla dost síly, aby mi dala skutečné světlo. Rychle jsem se zvednul, abych znovu zapálil svíčku, ale zatočila se mi hlava. Když jsem se vzpamatoval, seděl jsem na posteli a opíral se o pelest.

Nádech, výdech.

Nádech... výdech...

Jako bych v místnosti nebyl sám. Pro svaté, jak jsem se bál vzhlednout...

Byli dva – Auriel a Araziel. Změnili vizáž. Araziel vypadal jako eir auguský švihák; na hlavě měl buřinku a rozverně si točil hůlkou. Auriel zvolil podobu mnicha; bylo ironií, že anděl působil stokrát pochmurněji než jeho pekelný společník.

„Jak to, že vás vidím,“ zašeptal jsem.

„Je to skvělý, že?“ zachechtal se Araziel.

Auriel zůstal vážný. „To kvůli Vidoucímu a jeho jedu,“ řekl. „Tohle je... jeho prokletí.“

„Prokletí?“ odfrkl si Araziel. „Je to dar,“ naklonil se ke mně s pěstí sevřenou v triumfálním gestu. „Nechápeš, kolik toho teď vidíš?“

„Ale já to nechci,“ zašeptal jsem.

„Nechceš?“ ďábel afektovaně rozhodil rukama. „Ty blázne! Teď můžeš manipulovat mocí, jak se ti jenom zlíbí. Kdo by si mohl přát něco většího?“

„Já bych si přál klid,“ řekl jsem. Cítil jsem se tak unavený. „Jak se toho mám zbavit?“

„To nejde,“ odpověděl anděl. „Musíš si na to zvyknout.“

Složil jsem hlavu do dlaní.

„Blázne, blázne!“ řehotal se Araziel. „Proč by ses měl zbavovat čehokoliv? S tímto darem můžeš být nejmocnějším člověkem na zemi!“

„Nepotřebuji být nejmocnější,“ uvědomil jsem si. „Nikdy jsem to nechtěl.“

„Nechtěl? Nesnaž se mě rozesmát,“ prskal. „Jak moc ses za nocí modlil, aby ti bůh dal trochu síly! Jak jsi proklínal svoji slabost, když ses lidem nedokázal postavit na odpor! Jak ses

nenáviděl za to, že můžeš jenom utíkat a lhát! Vidíš? Teď se to změní!“

Vzlykl jsem: „Ale ono to tak bolí!“ Ano, bolelo to, nemoci spát, bolelo to, být vyčerpaný až na hranici smrti, bolely i olověné náramky, ono věčné stigma vpité do kůže. „Hrozně moc to bolí.“

„Tak se s tím nauč žít,“ odfrknul si ďábel. „Co tě nezabije...“

„Jez,“ Auriel mi postrčil mísu s jídlem; někdo ji přinesl, zatímco jsem spal. Na dřevěném podnose byly brambory s kouskem uzeného. Uvědomil jsem si, že mám hrozný hlad. Vzal jsem do rukou plátek masa, kousnul si a vzápětí ho hladově spolknul celý. Pak jsem si do úst začal házet brambory. Za chvíli bylo jídlo pryč, ale mně pořád kručelo v břiše.

Ti dva zatím usedli na okraj stolu, každý na druhou stranu; ďábel z dlouhé chvíle šfouchal Auriela do hlavy, kápě se pod hůlkou prohýbala do prázdného prostoru. „Koukám, že máš v hlavě úplně prázdně,“ komentoval to se smíchem. Auriel si ho nevyšímal.

„Mám pořád hlad,“ zašeptal jsem.

„Tak se najez,“ ďábel na mě vypláznul jazyk.

„Nemám čeho.“

„Tak si něco najdi a neseď tu jak žebrák,“ nepřestával mi hubovat. „Copak jsi děcko, aby ti všechno museli servírovat pod nos? Má snad tady hermafrodit odhalit svůj prs a vrazit ti ho až do krku, aby tě napojil božskou manou? Nemám mu ho přitom mačkat, aby ses nemusel namáhat se sáním? Možná bych ti měl taky hladit krk, aby ti šlo všechno pěkně do bříška, a až se poseřeš, asi bych ti měl vyměnit plenky, že ano?“

Jeho posměšná slova mě vyburcovala z apatie. Neřekl jsem ani slovo, pohled, který jsem mu věnoval, nebyl vzteklý, jenom unavený.

„Je zamčeno,“ oznámil jsem, když jsem vzal za kliku.

„Mojtě kotě, střel mě do hlavy, tohle snad není možný!“ zaláteřil Araziel. Když viděl můj překvapený výraz, neudržel se a chtěl mě udeřit holí. Auriel úder zarazil; hůl dopadla do rukávu a ten se rozvlnil jako deka, když ji hospodyně vyklepává pra-

klem. Ďábla to očividně zaujalo: začal anděla naklepávat po celé délce, až prázdná kutna vlála jako ve větru. Démon se chechtal a Auriel mlčel.

Konečně mi došlo, co měl ďábel na mysli. Přikázal jsem dveřím, aby se otevřely, a ony mě poslechy. Nebyly na zámek, ale na západku; místo, aby byla uvnitř a chránila obyvatele před vetřelci, chránila svět přede mnou. Na tom už nezáleželo, po mém příkazu odpadla.

Takhle moje otvírací schopnost nikdy nefungovala, napadlo mě. Ale ďábel mi řekl, že jsem silnější. Měl bych tomu věřit.

Chatrč stála na okraji podzemního dolu; cesta se točila po jeho obvodu jako vývrtka. Nade mnou byla rampa, ale měla jenom jeden řetěz a ten byl celý zrezivělý. Vedle rampy stály dva žebříky zvedající se k dřevěné plošině o patro výš. Tam se chodby rozebíhaly do všech směrů.

V jeskyni panovalo šero pableskující světlem desítek ohnišť nade mnou i pode mnou. Jako světlušky zamrznuté v čase. Dým se zvedal ke stropu v mnoha sloupcích; ve vyšších patrech se spojoval do mlhy, která unikala ven tisícovkou průduchů a průrev.

Když jsem zamířil k žebříkům, mí společníci mě následovali. U žebříků jsem narazil na výklenek, který se pravděpodobně rozšiřoval do delšího tunelu. V jeho vchodu hořel první z ohňů; krčilo se u něho deset lidí, hlavně mužů, a jeden malý chlapec. Kolem nich se motala dívka, která mi nosila jídlo a starala se o kamna.

Sotva jsem se k nim přiblížil, upřeli na mě podezřívavé pohledy. V ženiných očích se zračil strach, v mužských spíše nenávisť a – ne, taky to byl strach. Je snadné nenávidět to, čeho se bojíte. Napadlo mě, jestli je nevyděsili mí prazvláštní společníci, a ohlédl jsem se přes rameno. Araziel zrovna strkal hlavu do andělovy kutny, jako by se v ní snažil někoho najít, ale shromáždění si všímalo jen mě, anděla s ďáblem nevidělo.

„Co chceš?“ houkl na mě jeden z mužů. Byl podsaditý, spíše menšího vzrůstu. Vypadal mohutně a jaksi zvířecky, kterýžto

dojem ještě posilovala hustá hříva hnědých vlasů, která mu spadala až do půli zad. Nebýt těch vlasů, připomínal by mi Lucase.

Upřel jsem pohled na jejich hospodyně. „Ty ses o mě starala,“ oznámil jsem jí. „Děkuji. Můžu se ti nějak odvděčit?“

Žena na mě chvíli třeštila oči a pak rychle, jako by si zrovna vzpomněla, co má udělat, zavrtěla hlavou. Muž, který předtím promluvil, vyskočil na nohy: „Dostala to nakázáno! Nech ji na pokoji!“

Zvedl jsem ruce na znamení smíru. „Byl jsem jenom zdvořilý,“ uklidňoval jsem ho. „Nechci vás obtěžovat. Sháním něco k jídlu a –“

„Už jsi od nás dostal jídla dost!“ muž zamítavě mávnul rukou.

„No tak, Edoardo,“ zastal se mě další z mužů, „snad bychom mu mohli dát trochu masa.“

„Já ďáblu nic dávat nebudu,“ utrl se.

Zarazil jsem se. Ďáblu? Co tím chce říct?

Ani Arazielovi to nebylo po chuti. „Proč ne, ty hovado, co je na mně špatného?“ durdil se, ale Edoardo ho samozřejmě neslyšel.

Druhý muž se postavil naproti Edoardovi. Byl už starší, sukovitý a vychrtlý. Kde nebyly kosti, byly svaly, kde nebyly svaly, byly chlupy. „Není to ďábel,“ řekl. „Je to chlap jako ty nebo já, nevidíš? A vypadá dost hladově.“

Napadlo mě, že z nás dvou je on tím, kdo se potřebuje pořádně najíst.

„Tys neslyšel, odkad se sem dostal?“ Edoardo mu zašermoval rukama před obličejem. „Vyskočil z plamenů jako rarach! Margarit byla u toho, starala se o Krkavce! Viděla to na vlastní oči! Musí to být ďábel! Odstup, démone,“ zničehonic se obrátil ke mně, popadl hůl, ale napřáhnout se jí neodvážil. Měl ze mě opravdový strach.

Druhý muž byl stejně tvrdohlavý jako Edoardo, mluvil ale klidně, se špetkou ironie: „Jistě. Vyskočil z vohně, udělal sedm kotoulů, sebral Margarit koště a proletěl na něm celý království.“

Moje bába se podobných historek navykládá, že kdybys je naházel do dřeváku, budou se z něj sypat celé měsíce. Co měsíc, celý rok! O elfech, co kradou nekřtěná novorozeňata z kolíbek, o princech zakletých v hady, o bílých havranech, jejichž kráčení věští smrt. A víš, kdo má tyhle historky nejraději? Děti. Neměl by sis jít tadyhle s Christianem poslechnout další pohádku? Aby se ti dobře usínalo. A dej tu hůl pryč, ještě o ni zakopneš a rozplácneš se dole dřív, než stačíš odříkat otčenáš, a co si pak chudák Serena počne?“

Edoardovu oponentovi mohlo být kolem čtyřiceti let. Vlasy skoro neměl a šaty na něm visely jako na výrostkovi, který podědil oblečení po starším bratrovi. Přesto z jeho slov sálala autorita. Natáhl se ke králíkovi, kterého opékali nad ohněm, utrl z něho nohu a podal mi ji. „Jez,“ vyzval mě. „Vypadáš, že to potřebuješ, mládenče.“

„Děkuji,“ přijal jsem jídlo.

„Přisedni k nám a pověz, jak se jmenuješ a co se ti vlastně stalo,“ muž ukázal k ohni.

„Já tu s ním sedět nebudu!“ lamentoval Edoardo. Araziel se mu vplížil do zad a natáhl se k jeho límci, ale anděl mu zabránil shodit ho do propasti. Dábel na něj jenom vypláznul jazyk.

„Nikdo tě nenutí,“ obořil se muž na Edoarda. „A vůbec, nejlepší bude, když dojdeš pro vodu. Už nám dochází a cizinec je určitě žíznlivý. Tak bude to?“

Edoardo si odfrknul a pak oddupal. Hůl si vzal s sebou, ani se o ni neopíral, jenom jí vířil prach, jak s ní divoce mával do kroku.

„Moje jméno je Barnabas, příteli,“ řekl muž, když jsem usednul k ohništi. Byl to jen pocit, nebo se ode mě všichni odtáhli a zvědavě se ke mně nahnuli zároveň?

„Já jsem Kaspián,“ podal jsem mu ruku. Jeho stisk byl pevný a suchý.

„Tak to jo, Kaspiáne. A jak ses semka dostal?“ vyptával se.

Chtěl jsem říct, že jsem skutečně vyskočil z ohně, ale rychle jsem si to rozmyslel. „Nevím,“ hlesnul jsem. „Byl jsem nemocný.“

Myslím, že jsem umíral. Někdo mě odnesl sem a Krkavec mě vyléčil.“

„Skutečně?“ davem projela vlna údivu

„Proč to udělal?“ zeptal se kdosi.

Barnabas na něj vrhl zlý pohled. „Odpusť tomu hlupákovi,“ řekl mi, „mladým jazyk kmitá jako bič, ale rozum mají zatížený závažím. Pietro chtěl říci, že Krkavec lidi z venku neléčí. Vlastně je ani nepouští do svého království,“ mávnul rukou kolem a mně konečně došlo, že království musí být tato hora.

Přikývnul jsem.

„Pietra by zajímalo, čím jsi Krkavci zaplatil, že tě vpustil dál?“ pokračoval Barnabas.

Pokrčil jsem rameny. „Jak jsem řekl... byl jsem nemocný, nevím, jak jsem se sem dostal. Snad mu zaplatili moji rodiče. On sám mi to neprozradil.“

Barnabas přikývnul. „A co budeš dělat teď?“

„Ještě nevím. Rád bych zjistil, jaká je situace ve městě. Taky bych rád našel někoho, kdo vede boj proti Strobovi. Myslím... novému guvernérovi. Jeden z mých přátel – on... pokusil se mě zabít. Teď je na guvernérově straně. Chci se ho zbavit dřív, než mě dostane. Myslím, že bych vašim mužům mohl pomoci.“

Barnabas si pohladil strniště na bradě. „Myslíš?“ Přehlédnul mě kritickým okem. „Inu... já sám jsem jedním z těch, kteří vedou boj proti žoldáckým sviním té zatrůněné skety. Mám na starosti obranu kolem jatek. Dožvejkej, Kaspiáne,“ vyzval mě. „Jestli nám opravdu chceš pomoci, někomu tě představím.“

Už jsem stihl utišit hlad. Rychle jsem zhltl poslední kousky masa, zapil je trochou vína z měchu – vida, tak Edoarda pro vodu posílali zbytečně – a následoval Barnabase. Nasadil překvapivě ostré tempo. Po žebříku vyšplhal hbitě jako zkušený námořník a než jsem se dostal nahoru, už stál před jakýmsi tunelem a mával na mě.

Před tunelem jsem se zastavil. Zírala na mě hluboká černota a té jsem se bál. „Co tu tak stojíš, člověče?“ houknul na mě ďábel. „Prázdno tě nekousne.“